

[Einer-Jensen.]

oprindelig en Bestemmelse om, at man skulde have været i Virksomheden en vis Tid for at opnaa Ferie, men det er vi efterhaanden gaaet bort fra, fordi man erkendte det urimelige i, at Folk, der havde arbejdet længere Tid i en Virksomhed, skulde fortabe deres Ferieret, hvis de kom ind i en Arbejdsloshedsperiode. Den tvungne Voldgift, der var nedsat vedrørende Arbejdskonflikten, jeg tror i 1935, gik jo ogsaa ind for det samme Princip, nemlig at opspare Ferien ved en vis Procent fastsat til Ferie.

Det ærede Medlem nævnte ogsaa Sæsonarbejderne. Ja, efterhaanden glider Spørgsmaalet om Sæsonarbejdere efter min Formening i Baggrunden, thi hvad er egentlig en Sæsonarbejder? For Aar tilbage regnede man Bygningsarbejderne for Sæsonarbejdere, men det ærede Medlem vil vide, at den nye Bygningovre paa den anden Side af Gaden er der blevet arbejdet paa hele Vinteren. Spørgsmaalet om Sæsonarbejdere, altsaa Arbejdere med en forholdsvis kort Arbejdsperiode, har skiftet Karakter gennem de senere Aar.

Det ærede Medlem nævnte ogsaa, at der kunde være tekniske Vanskeligheder ved at gennemføre en Ordning som denne. Ja, men det maa man overvinde, og jeg tror, at det Mærkesystem, Lovforslaget indeholder Bestemmelser om, vil være i Stand til at løse dette Spørgsmaal.

Endelig er der saa Spørgsmaalet om Retten til at arbejde i sin Ferie. Ja, Forudsætningerne for Ferien er jo dog at drage Nytte af den, helbredsmæssigt o. s. v., til Gavn for den Virksomhed, man arbejder i, saa hvis man blot kan skifte Arbejdssted i Ferieperioden, falder jo den virkelige Nytte af Ferien bort. Jeg er derfor fuldkommen uenig med de ærede Medlemmer, der har været inde paa det. Retten til Ferie med Løn betyder, at man *skal* holde Ferie, og jeg tror, det i Løbet af forholdsvis kort Tid vil gaa ind i den almindelige Bevidsthed, at naar man faar Ferie, saa *skal* man holde Ferie. At der altid vil være enkelte, som søger at overtræde Loven, og at det ogsaa lykkes dem, ja, det er muligt, men saadan er det jo i alle Livets Forhold, der er altid nogle, der vil forsøge at smutte udenom. Jeg maa imidlertid meget stærkt holde paa, at Bestemmelsen om Ferie med Løn betyder, at man virkelig *skal* holde Ferie.

Det ærede Medlem Hr. J. S. Foget kom med en Bemærkning om, at Fagforeningerne var blevet afmægtige. Den Udvikling, der har fundet Sted paa Ferievæsenets Omraade, synes mig dog i høj Grad at mod-

bevise denne Bemærkning fra det ærede Medlem.

Til Slut vil jeg gerne takke det ærede Medlem fra det kommunistiske Parti, der sluttede med at sige, at han var mægtig tilfreds med Forslaget. Det er virkelig kun yderst faa Gange, man fra den Side har sluttet en Tale med at udtale en saa udelt Tilfredshed, som det ærede Medlem gjorde.

Kjær: Det her fremførte giver mig ikke Anledning til mange Bemærkninger.

Jeg glæder mig over, at Ministeren indrømmede, at det var rigtigt, hvad jeg havde sagt: at man er kommet langt ad Frivillighedens Vej. Men den højtærede Minister syntes at mene, at vi var bag efter Norge og Sverige. Jeg for mit Vedkommende har hverken i Forslaget eller i Bemærkningerne dertil kunnet finde noget Bevis derfor, og selve den Omstændighed, at man i disse Lande paa dette Omraade har en Lovgivning, medens vi her i Landet ikke har det, er jo ikke noget Bevis. Det afgørende maa være: hvor mange i de paagældende Lande har Ferie, og hvor lang Ferie har de? — og i saa Henseende tror jeg at kunne fastholde, at man i Danmark er mindst lige saa langt fremme som i de Lande, der har en Lovgivning.

Saa siger den højtærede Minister, at en effektiv Gennemførelse af Ferie er ikke mulig uden en Lovgivning. Men jeg vil egentlig gerne spørge den højtærede Minister og for øvrigt ogsaa det ærede Medlem Hr. Nøhr, som var inde paa den samme Betragtning: Er den da mulig under en Lovgivning? Det forekommer mig nemlig, at det ærede Medlem Hr. Nøhr ikke helt havde Ret, naar han sagde, at denne Lovgivning løste Feriespørgsmaalet til Bunds. Mon ikke Forholdet trods alt og trods al Lovgivning alligevel er det, at der bliver en hel Del Mennesker tilbage, Løsarbejdere o. s. v., som ikke vil kunne faa Ferie? Og saa bliver der jo derudover en ikke ubetydelig Gruppe af Mennesker, som i og for sig ogsaa nok kunde trænge til Ferie, men som aldeles ikke vil kunne faa det, fordi de ikke har Raad dertil. Jeg tænker her paa adskillige selvstændige næringsdrivende, Smaaahaandværkere, der sidder ude omkring og kun har sig selv i Arbejde, om jeg saa maa sige; en saadan Mand trænger i og for sig lige saa haardt til Ferie som den Haandværkssvend, der arbejder i samme Fag, men han faar det ikke. Og mon ikke ogsaa Husmanden i den Henseende omtrent er stillet som Landarbejderne? Jeg siger ikke dette som en Bebrejdelse mod Lovforslaget, for selv-